

И сега аз съм пак, но вече сякаш съм наново роден — вървя и строя. Всичко минава през моите ръце и оръдия. Създавам водопроводи, пътища, машини и микроскопи. Чрез пулса на моята машина и чрез резките на моята пила аз долавям най-съкровените мисли.

Аз — носителя на безпощадния резец на познанието.

Навред вървя с своя чук, длето, свредел. По целия свят. Прекращвам границите, материците, океаните. Цялата земна повърхност аз направих своя родина.

Стоя пред работническия дом в Берлин, стоя и съм възторжен: ето моя грамаден, моя тежък неододелано-силен дом. И всичко в него е мое; и входната арка с изрязания чук, който се дърпа от камъка и моли за песен, и наковалнята върху масата на секретаря, редиците другари, които се разхождат насам-натам.

Влизам в кооперацията в Манчестер и треперя от радост: мое! Родено далече, но е в съзвучие с моето, близко ми е.

Аз съм под сводовете на парижката трудова борса, окадена и черна. Отначало чужда, построена с чужди неработнически пари, тя стана наша и нейните окадени стени станаха символ на напрегалата се, изморена сила.

Нещастие . . . Яма. Гроб. В южна Африка взрив. Хиляди жертви. Това е удар, това е удар за мене. . . Право в сърцето ми.

Бездимни пеши покрити с пепел. Това е накрай света, паметника на моето ранено, моето световно сърце.

Умря моето вчера, носи се моето днес и вече пламтят огньовете на моето утре.

Не ми е жал за детинството, не скърбя за юношеството, а само—напред.

Аз живея не с години.

Аз живея стотици, хиляди.

Аз живея от сътворението на света.

Аз ще живея още милиони години.

И моя устрем няма да знае предели!

ТОБЯКЪТ РОМ

